

Vej. Derfor siger jeg, at dette, at man vil opskræmme Sindene ved at faa Folk til at tro, at der er Krigsfare, ikke er andet end Taktik, beregnet paa at skuffe godtroende Folk.

Efter Udfaldet af de sidste Valg skulde man ikke have ventet at træffe den nuværende Regering paa den Plads, den sidder paa. Den har ingen som helst parlamentarisk Adkomst eller Ret til at beklæde Ministeriets Stilling. For Regeringen var Valgene et knusende Nederlag. Der var 8 Ministre ude paa Valgtribunerne. Tre af dem faldt, og den ene af dem endda meget haardt, to af dem sidde som Mindretalskandidater, og Regeringens Chef var selv stærkt truet ovre i sin Valgkreds. Hans tidligere stærke Majoritet i Æbeltoftkredsen er nu svunden ind til en ren Ubetydelighed. Regeringens Chef var meget aktiv under Valgkampen. Han talte rundt omkring i forskellige Kredse, men det syntes, at alle Vegne, hvor han viste sig, havde hans Ord den stik modsatte Virkning af den, han tilsigtede. Der var ikke noget dragende eller lokkende i hans Tale, tværtimod, noget frastødende i højeste Grad, saa at netop de Kandidater, han kom for at støtte, gik den visse Død i Møde. Det er heller ikke saa underligt. Denne pludselige, mirakuløse Omvendelse, som er vederfaredes Regeringens Chef, have Vælgerne ikke kunnet forstaa. De staa endnu paa det gamle Standpunkt, som de have staaet paa tidligere, og have ikke kunnet følge Regeringen og dens Venner paa de Veje, de ere slaaede ind paa. Regeringspartiets nuværende Størrelse, maa jeg sige, kender jeg ikke nøjagtigt; Partiforholdene ere jo for Øjeblikket saa forvirrede og brogede, at det er vanskeligt at sige, hvor de enkelte høre hen. Men jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger, at Regeringspartiet er ikke nær en Femtedel af denne Forsamling, og jeg synes, det er en ren Karikatur af, hvad Forholdene bør være i et parlamentarisk styret Land. Regeringen er uberettiget til at sidde paa de Pladser, den har. Det er ikke denne Regering, der skal bære Ansvaret for Landets Politik. Og saa ere endda de Tilhængere, som Regeringen har at støtte sig til, ikke Folk, som ere vundne ved dens egne Kræfter. De ere vundne i Alliance med dens gamle Modstandere, Højre, og det er sikkert Højre, der de fleste Steder har maattet stive Regeringspartiets Tilhængere af. Havde de ikke haft Højres Støtte, vilde det have været endnu langt ynkeligere for dem.

Men er det gaaet galt med Regeringens Personer, er det gaaet endnu værre med den store Sag, som denne Regering har gjort til sin, Københavns Landbefæstning. For den var Valget et afgørende Nederlag. Det er meget rigtigt, som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) udtalte, at 200,000 Vælgere have stemt mod Københavns Landbefæstning. Forhaabentlig ere vi nu færdige med den. Forhaabentlig kommer den ikke mere frem, men har endelig faaet en saadan Dødsdom, at vi ikke mere faa med den at gøre.

For Højre var Valget en Fremgang — det kan ikke nægtes — ikke i Stemmetal, men i Mandater. Men det er en Fremgang, der sikkert ikke er ægte eller holdbar. Valgene nu minde meget om Valgene i 1887. Da havde Højre ogsaa en Fremgang, en kortvarig Fremgang, fordi Højre i 1887 havde en enkelt Sag at samle sig om, nemlig Forsvarssagen. Og det samme er Tilfældet ved disse Valg. Højre har kun haft et eneste Spørgsmaal at gaa til Valg paa, og det er Forsvarssagen, men jeg vil indrømme, at Højre har manøvreret snildt med denne Sag. Det har opskræmmet Vælgerne, bildt dem ind, at Krigen stod nær for Døren, og at det hastede med at faa en Ordning. Højre har i høj Grad appelleret til Folks Stemninger og Følelser og dernæst beraabt sig paa Sagkundskaben. Men ellers har Højre intet at gaa til Valg paa. Saa snart vi komme ind paa andre politiske Spørgsmaal, er Højre fallit. Saa er der ikke et eneste Spørgsmaal, som Højre kan tænke at samle et anstændigt Vælgertal om. Jeg siger derfor: Den Fremgang, Højre har haft, er sikkert ikke holdbar, den er heller ikke ægte. Det vil vise sig ved senere Valg, ligesom det viste sig efter Valget 1887, at Højre maa finde sig i at gaa tilbage igen. Højre har ganske særlig haft Fremgang eller rettere sagt tilsyneladende Fremgang her i Hovedstaden. Men det skyldes sikkert mere geografiske end politiske Forhold. Det, at den indre By affolkes, er til Fordel for Højre. Men hvad man end vil sige om Valgene her i Hovedstaden, er der dog det glædelige, det Lysspunkt ved dem, at et stort Flertal af Hovedstadens Vælgere har erklæret, at København skal være en aaben By, har stemt mod alt Befæstningsvæsen baade til Lands og til Søs her omkring København. Det, siger jeg, er et Lysspunkt. Det er glædeligt, at netop Hovedstadens Befolkning, som skulde være Centrum for en kommende Kamp, har nedlagt en saa bestemt Protest mod, at